СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Ч. 124. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 2-го ЛИПНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 2, 1986 No. 124. VOL. XCIII

Пам'ятайте про Україну!

ВІДБУДЕТЬСЯ ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

Торонто, Канада (СКВУ). — Чергове засідання Президії Секретаріяту СКВУ заплановано на 11-12 липня ц.р., згідно з рішенням 20-ої Пленарної Сесії Секретаріяту СКВУ, яка відбулася в Торонто, в приміщенні УНО, 19-го квітня 1986 року.

В Пленарній Сесії взяли участь 32 члени Секретаріяту СКВУ (Европа — 1, Канада — 24, ЗСА — 7), 3 члени Контрольної Комісії СКВУ Представник Комітету Українців Канади, 12 представників Крайових Організацій — членів СКВУ, 3 представники української преси і 29 гостей.

Після відкриття, прийнято протокол з попередньої Пленарної Сесії відтак слідували звіти генерального і фінансового секретарів, президента СКВУ, Української Світової Фундації СКВУ і Контрольної Комісії. Після короткої дискусії, на внесок Контрольної Комісії СКВУ, звіти прийнято. Передискутовано пляни праці на 1986 і схвалео бюджет на 1987 рік.

У зв'язку з підготовою до У Конґресу СКВУ, схвалено дату відбуття Конгресу на початок жовтня 1988 року, (тентативно замовлено залі на час від 5 до 9 жовтня 1988 року). Якщо не буде можливо отримати на цей час заль, то У. Конгрес СКВУ відбудеться 23-27 листопада 1988 р. в Торонто. Прийнято теж ухвали, щодо назначення Конгресових Комісій: Програмову Комісію, в склад якої входить резолюційна, очолює УАК-Рада, Організаційну Комісію, до якої входять комісії: реєстраційна, верифікаційна, імпрезова, бенкетова і інформаційна, очолив заступник Президента — Василь Кирилюк. Склад Номінаційної і Статутової Комісій нормований статутом СКВУ. Загально-Конґресову Комісію очолює президент Петро Саварин.

Тому, що У. Конгрес відбудеться в Ювілейному році, ширше обговорено проєкти програми щодо вшанування 1000-ліття Християнства в Україні. До учасників Пленарної Сесії промовила дуже змістовно і переконливо д-р Ніна Строката, зупиняючись на декількох важливих питаннях української дійсности в Україні і тут в діяспорі.

Під час спільної вечері, виголосив доповідь колишній працівник „Радіо Свобода" — Іван Басараб, на тему „Аналіза українських передач „Радіо Свободи".

Пленарну Сесію закінчено молитвою і закликом президента Саварина до співпраці.

Відбувся З'їзд канадських бібліографів

Квебек (ОУПС). — Тут у приміщеннях Національної бібліотеки відбувся дня 18-го червня 1986 р річний з'їзд Бібліографічного Товариства Канади, на якому обговорено стан бібліографічних дослідів у цій країні, проєкт опрацювання ретроспективної „Канадіяни" й ін. В часі ділової сесії обрано нову управу очолену д-р Патрицією Флемінґ. У З'їзлі взяв участь проф. Яр. Рудницький із Монтреалю, обраний почесним членом Т-ва за свою бібліографічно-видавничу працю головно в ділянці „Україніки й Славіки Канадіяни". Видане недавно його „Репорторіюм бібліографікум" за роки 1933-1983 за редакцією О. Войценка охоплює 2102 заголовки праць: книжок, брошур, статтей, рецензій тощо. Проф. Рудницького запрошено до співпраці в збірниках Т-ва: „Пейперс оф Бібліографікал Сосаєті оф Канада", що виходить в Торонтонському університетському видавництві.

Павло Дорожинський виїхав у відвідини до Південної Америки

Ню Йорк, Н. Й. (Пресова Служба ІСНО). — З канцелярії ІСНО повідомляють, що голова Світової Координаційної Ради ІСНО Павло Дорожинський виїхав при кінці місяця червня 1986 року до Південної Америки з метою відвідати українські поселення, зокрема в Арґентині і Бразилії.

Голова СКР ІСНО відбуде конференції та наради з головними управами Крайових організацій та товариств Південної Америки, що входять в систему Світової Координаційної Ради ІСНО.

Рівночасно П. Дорожинський виголосить інформаційні доповіді на актуальні теми громадсько-політичного порядку, на форумі різних громадських організацій ІСНО. В Арґентині —

Українського Товариства „Відродження", Українського Жіночого Товариства,

Організації Української Молоді, а в Бразилії — Хліборобсько-Освітнього Союзу,

Українсько-Бразилійського Клюбу, Української Жіночої Організації і Молодечої Організації КЛЕМ.

Данута з Табенцьких Городиська померла у Чикаґо

Чикаґо, Ілл. — У понеділок, 30-го червня 1986 року, померла тут Данута з Табенцьких Городиська, народжена 6-го березня 1923 року в Косові, Галичина.

Панахида відбулася у вівторок, 1-го липня, в похоронному заведенні Музика і Син, при 2157 Вест Чикаґо авеню, в Чикаґо. Похорон в середу, 2-го липня з того ж похоронного заведення до церкви свв. Володимира і Ольги в год. 11-ій перед полуднем, а відтак на цвинтар св. о. Миколая в Чикаго.

Покійна залишила в жалобі мужа Ореста, синів д-ра Ореста з дружиною, і д-ра Андрія, брата Збишка з родиною та іншу родину в ЗСА, Канаді, Польщі, Франції і Україні.

ВИСТАВКА ТВОРІВ Е.Ю. і Я. КОЗАКІВ

Гантер, Н. Й. — В п'ятницю, 4-го липня ц.р., від ранку до вечора відбудеться виставка творів Ека-Едварда, Юрія і Яреми Козаків в мотелі „Ксеня" тут на дорозі 23А. О год. 8-ій вечора

відбудеться привітальна програма. В програмі візьмуть участь: Ольга Кобзяр, „Гостям раді", ред. Іван Кедрин Рудницький, який виголосить слово про виставку і її творців, Уляна Любович, Зенон Голубець, Стефан Крижанівський, Роман Левицький. Програму закінчить словом і рисунком Еко-Едвард Козак. В програмі передбачаються несподіванки.

Юґославські комуністи критикують Тіто

Београд. — В комуністичних країнах прийнято, що вожді, які взяли в свої руки владу, обвинувачують своїх попередників в економічних провалах. За цією традицією пішов і лідер Союзу комуністів Югославії Відоє Жарковіч. Він критикував колишнє партійне і державне керівництво, винне, на його думку, в нинішніх економічних труднощах,які переживає країна.

Виступаючи на відкритті 13-го партійного з'їзду, В. Жарковіч сказав: „Однією з причин нинішньої економічної кризи є непомірні зовнішні позики протягом 1976-80 років, які зробили країну боржником". Жарковіч не назвав ім'я того, хто очолював тоді країну, але 2,500 делеґатам з'їзду було зрозуміло, що він кинув камінь в город маршала Тіто. Жарковіч сказав, що „югославські комуністи не мають більш важливої проблеми, ніж економічна".

З'їзд зібрався в той час, коли інфляція в країні становить — у перерахунку на рік — понад 100 відсотків. За два дні до відкриття з'їзду Рада міністрів прийняла заходи в справі економічної стабілізації. Зокрема, на найближчі чотири місяці заморожені ціни на промислові товари і продукцію сільського господарства. Після засідання кабінету міністрів було оголошено, що в липні і вересні будуть прийняті додаткові заходи для стабілізації економіки.

Жарковіч критикував також „крайній націоналізм" як найбільшу небезпеку для єдности Югославії.

Також в Австралії шукатимуть „нацистів"

Сидней, Австралія. — В поборюванні української політичної еміґрації шляхом фальшивих доносів про співпрацю з німецькими нацистами, Москва знайшла новий терен дії, до якої знову запрягла своїх помічників відомої національности. Австралійський федеральний уряд проголосив 5-го червня, що починає формальне слідство обставини, що після Другої світової війни поселилося в Австралії деяке число т.зв. „нацистських воєнних злочинців". Міністер для окремих державних справ Мик Янґ покликав на становище голови розслідувальної комісії кол. члена генеральної прокуратури Ендрю Мензиса.

Кілька тижнів тому посол з партії праці Гері Генд заявив, що він отримав документи, з яких виходить, що уряд Великобританії звернувся до уряду Австралії, щоб він дивився крізь пальці на „нацистських воєнних злочинців". Тепер Москва пригадала собі про них, після 40 років, щоб виготовити фальшиві „докази вини".

Як звичайно в такому випадку допоміжну роботу проти українських еміґрантів взялися виконувати сини „вибраного народу". Екзекутивна рада австралійського жидівства перед кількома тижнями вимагала від уряду почати слідство на тій підставі, що вона (екзек. рада) отримала (очевидно від Москви) інформації про перебування в Австралії 150 осіб, підозрілих у воєнних злочинах і коляборації з гітлерівським режимом. Еміґрантів з України, балтицьких держав і Німеччини є в Австралії приблизно 700 тисяч.

Він теж відбуде поїздку для встановлення співпраці з комісією Дешена в Канаді і сумної слави американським Бюром спеціяльних Інвестиґацій (ОСІ), яке також користується „докум ментами" КҐБ.

В. ЯРУЗЕЛЬСКІ ОБІЦЯЄ АМНЕСТІЮ

Варшава. — В неділю, 29-го червня, тут відкрився з'їзд Польської об'єднаної робітничої партії. Виступаючи з промовою, генерал Войцех Ярузельскі сказав, що оскільки Польща „повертається до нормального життя", то стало можливим проведення часткової амнестії політичних в'язнів. Однак амнестія заторкне лише тих, хто порушив закон перший раз.

В той час, коли В. Ярузельскі, за плечима якого сидів совєтський лідер Міхаїл Ґорбачов, говорив про „нормальне життя", поліція в Познані розганяла п'ятитисячну демонстрацію робітників, які виступали під гаслами забороненої урядом профспілки „Солідарність".

Тисячі людей прийшли сюди, щоб взяти участь у Панахиді за жертви робітничих демонстрацій, які відбулися рівно 30 років тому. „В 1956 році робітники протестували проти помилок, зроблених урядом, і за це заплатили своєю кров'ю", — сказав, звертаючись до 30 тисяч вірних кардинал Юзеф Ґлємп.

Після проповіді кардинала біля 5,000 вірних вирішили покласти вінки у стіп пам'ятника робітникам, розстріляним 30 років тому. Коли демонстрація вирушила до пам'ятника, її зустріла поліція і розігнала.

З'їзд польських комуністів, який тепер відбувається, є першим від того часу, як В. Ярузельскі в грудні 1981 року ввів у Польщі воєнний стан і загнав профспілку „Солідарність" у підпілля.

Приїзд М. Ґорбачова у Варшаву вважають як дружній жест щодо Ярузельского і його політики. Він дякував польському народові за висловлені співчуття у зв'язку з чорнобильською катастрофою. „Я хочу запевнити з'їзд і весь польський народ, що ми залишаємося вашими друзями і допоможемо вам у будь-яких умовах", — сказав Ґорбачов польським комуністам.

Під час його виступу вісім туристів з Італії, Франції, Еспанії і Бельгії влаштували у Варшаві демонстрацію. Вони підняли плякат з гаслом „Свободу політичним в'язням!".

Вважають, що в Польщі в даний час є понад 250 політичних в'язнів. Незрозуміло, однак, кого з них готовий звільнити Ярузельскі у зв'язку з тим, що життя в Польщі стало „нормальним".

ГОЛОВА 3-ДЕННИХ святкувань 100-ліття Статуї Свободи Дейвид Волпер сказав, що ще є 10,000 квитків до продажу на ці святкування. Хоча дотепер ці квитки є непродані, Волпер сподіється що туристи які поприїжджають з дальших околиць куплять ці квитки. Заробіток із цих квитків допоможе заплатити за перебудову Статуї, віднова якої коштувала біля 66.3 мільйони долярів.

АМЕРИКАНСЬКИЙ СЕНАТОР Джан Іст із стейту Північної Каролайни поповнив самогубство в неділю, 29-го червня. Іст уже останньо хворів та користувався кріслом інваліда. Лікар котрий переводив розтин його тіла заявив, що Іст задусився отруйним газом. Його тіло знайдено у заведенім автомобілі, яке було замкнене. Ведеться дальше слідство в цій справі.

12,000 ГОМОСЕКСУАЛІСТІВ БРАЛИ участь в нюйоркській параді. Парада відбулась в неділю, 29-го червня на 5-ій авеню біля катедри св. Патрика. Того самого дня в Сан Франціско відбулась подібна парада в якій взяли участь 300,000 гомосексуалістів, які боронять своїх прав і протестують проти тих осіб, які обмежують їх у цих правах.

М. ҐОРБАЧОВ ДАЛІ ОБВИНУВАЧУЄ ЗСА

Варшава, Польща. — Совєтський лідер, генеральний секретар ЦК КПСС, Міхаїл Ґорбачов, виступаючи на з'їзді польської об'єднаної робітничої партії (так називає себе в Польщі комуністична партія), знову обвинувачував З'єднані Стейти Америки, а злядно Адміністрацію президента Роналда Реґена за те, що вона, мовляв, цілковито іґнорує совєтські „мирні ініціятиви", раніше підписані міжнародні договори, а тим самим ставить під загрозу своїх альянтів в Західній Европі.

Політичні спостерігачі і коментатори, які мали нагоду запізнатися з промовою М. Ґорбачова зараз після її виголошення заявили, що вони не сумніваються в тенденційності цього виступу, який мав за завдання в першу чергу поділити в поглядах ЗСА і їхніх альянтів в Европі, а також скинути вину за старий і недіючий договорів САЛТ II, який нібито мавби реґулювати продукцію і розміщення нуклеарної зброї на Вашінґтон, зручно використовуючи заяву президента Р. Реґена.

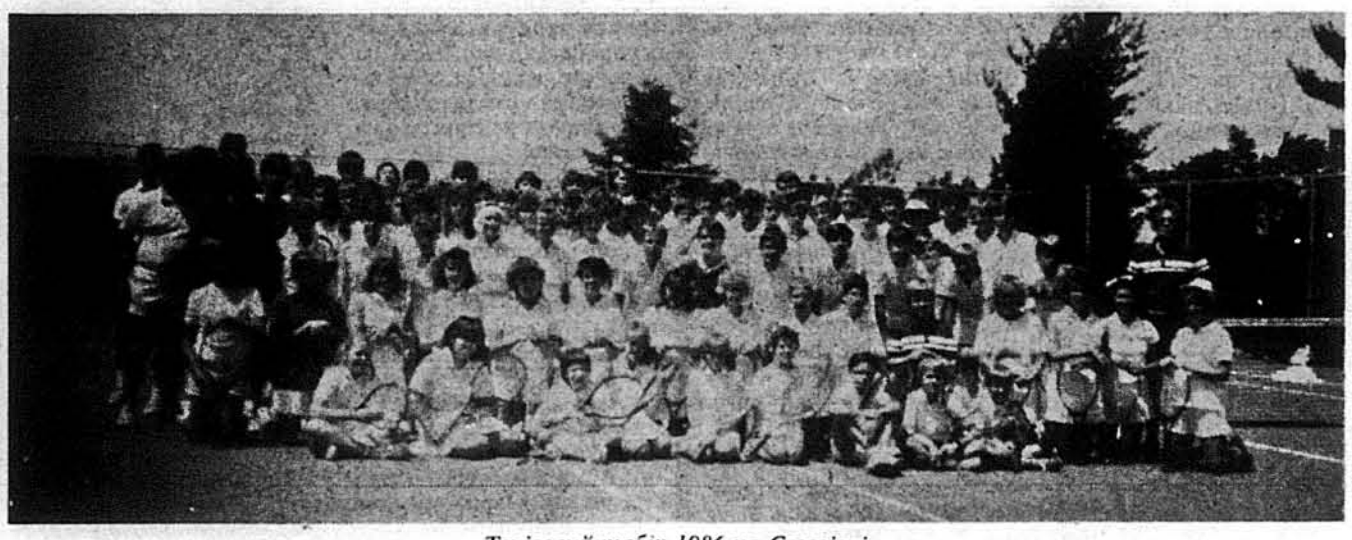
На думку М. Ґорбачова, також переговори у Женеві, завданням яких є випрацювати новий плян для редукції стратегічної нуклеарної зброї і підписання на місце САЛТ II нового договору, не поступили вперед з вини Америки, яка „ставить все нові й нові перешкоди". „Більше того, — заявив совєтський лідер, — Вашінґтон руйнує дорешти надію на мир і скорочення зброї та збройних сил, своїми непередуманими заявами про САЛТ II й інші совєтсько-амаериканські домовлення".

„Ми закликаємо їх до роззброєння, до зменшення війська в Центральній Европі, до ліквідації ракетних гнізд націлених на Совєтський Союз і Західню Европу", а вони продовжують вести політику озброювання", — заявив М. Ґорбачов у Варшаві під ґучні оплески зібраних делеґатів на партійному з'їзді. Стосуючи стару московсьу тактику Ґорбачов закидав европейцям, що вони не ведуть самостійної закордонної політики і всі справи міжнародного порядку і співпраці зі Сходом узгіднюють з Вашінґтоном. На його думку, сьогодні не існує европейської політики, Европа є тільки виконавцем волі Пентаґону. Одного він тільки не сказав, кажуть спостерігачі, — що на Сході немає навіть тіні самостійної політики, бо її центром вже віддавна являється Москва.

М. Ґорбачов вихваляв на всі лади Войцєха Ярузельского, польського лідера за його вмілу ліквідацію „ребелії", тобто заборону діяльности вільної робітничої профспілки „Солідарність".

Вашінґтон і країни НАТО не зайняли покищо становища до виступу М. Ґорбачова у Варшаві. Можливо, що президент Р. Реґен приїхавши з Каліфорнії до Вашінґтону, скаже зарозумілому совєтському диктаторові, який у політиці починає превертати сталінську тактику, своє тверде слово.

НАШІ ТЕНІСИСТИ ВІДКРИЛИ СЕЗОН БРАТСЬКО-РОЗВАГОВОЇ АКТИВНОСТИ НА СОЮЗІВЦІ



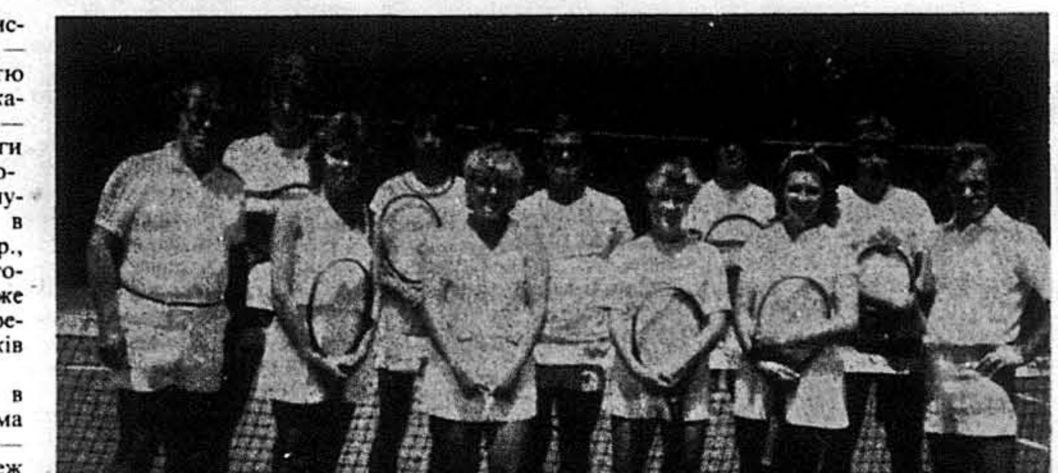
Тенісовий табір 1986 на Союзівці.

Союзівка. — Група в числі 82 молодих тенісистів — майже однакова кількістю хлопців і дівчат з кільканадцятьох стейтів ЗСА — відкрили вже 32-ий з черги спортово-розвагово-відпочинковий сезон на цій популярній оселі УНСоюзу в неділю, 22-го червня ц.р., при чудовій, соняшній погоді на сімох кортах. Це вже 18-ий табір рівняється рекордовому числі учасників минулого року.

Крім групових лекцій в тенісі, щоденна програма включає фізичну заправу — біги і руханку, — як теж інші види спорту, такі як футбол, відбиванка, плавання, кошівка тощо. Але в основному домінує теніс і його провідники табору присвячують шість годин денно.

Всі учасники табору отримали тенісові виряди (як і минулого року), як дарунок від д-ра Зенона і Надії Матківських з рамени Фундації ім. Мазепи.

Табір триватиме до середи, 2-го липня, і закінчиться роздачею нагород, сертифікатів та чаш переможцям турнірів у вище заавансованих групах.



Провідники 18-го тенісового табору на Союзівці (зліва): Ю. Савчак, А. Кутко, А. Ракоча-Крушельницька, М. Андрушко, Т. Савчак, А. Хархаліс, Л. Савчак, Е. Олинець, К. Кизик, В. Манько, З. Снилик.

Табір провадить Юрій Савчак і Зенон Снилик, а їхніми асистентами є: Арета Ракоча-Крушельницька, Таня і Ліда Савчак, Ксеня Кизик, Андрій Хархаліс, Василь Манько, Адріян Кутко, Евген Олинець і Марко Андрушко.

У СВІТІ

В СУБОТУ ВРАНЦІ в Західній Бейрут вступили частини ливанської армії і вперше за останні два місяці в столиці не чути було вистрілів. Вступ 750 вояків ливанської армії в західню частину ливанської столиці, яка стала місцем боротьби ворогуючих між собою численних мусулманських груп, відбувся в погодженню з Сирією яка була посередником у мирних переговорах. Як свідчать очевидці просування армійських частин відбувалося без будь-яких інцидентів. При сприянні Сирії в Бейруті вже не раз укладалися мирні угоди, але всі вони порушувалися через один-два тижні.

ЗВІЛЬНЕНИЙ З В'ЯЗНИЦІ і вернувся на батьківщину 42-річний француз Жак-Ів Альбертіні, директор відділення летунської компанії Ер Франс, який був заарештований іранськими властями в квітні минулого року. Француза обвинуватили в тому, що він пригощав молодих іранців спиртними напоями і показував їм у себе на вечоринці порнографічну літературу. Ж. Альбертіні дістав 72 удари батогом і був засуджений до тюремного ув'язнення. Його звільнення розглядають як ознаку поліпшення відносин між Теграном і Парижем. На думку Парижу, зближення з Іраном буде сприяти звільненню семи французів, викрадених у Ливані. Повернення Альбертіні до Франції співпало з появою з одній теґранській газеті повідомлення про те, що Іран обіцяв Англії допомогти у звільненні англійських заклaдників у Ливані, якщо Англія змінить свою політику щодо іранського режиму.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II, звертаючись до групи польських паломників, віддав належне мужности познанців, які загинули в дні повстаня проти комуністичного режиму в 1956 році. Повстання було жорстоко придушене польськими властями при допомозі совєтських окупантів. Папа висловив надію, що всі ці жертви були не даремними і ідеали свободи рано чи пізно запанують на польській землі.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ТРАГЕДІЮ в Чорнобилі, Совєтський Союз не відмовився від плянів будівництва нових нуклеарних електростанцій такого ж типу. За повідомленнями з Литви, там почали будівництво величезної нуклеарної електростанції з такими ж графітовими сповільнювачами, як і в реакторах Чорнобильської станції. В З'єднаних Стейтах Америки, де використовують реактори з водяними сповільнювачами, совєтську конструкцію вважають небезпечною. Потужність електростанції, яка будується в місті Іґналіне і матиме чотири реактори, буде в півтора рази більшою, ніж потужність Чорнобильської станції.

ОФІЦІОЗНІ ГАЗЕТИ сандіністів накинулися з різкою критикою на всі опозиційні сили в Нікараґуа — релігійні, політичні, ділові, обвинувативши їх в зрадництві. „Історія ніколи не прощала тих, хто зраджує свою країну", — вказує у редакційній статті газета „Нуево Діаріо". Церковні і політичні лідери, які стоять в опозиції до сандіністської хунти, вважають, що в найближчі дні репресії посиляться. Секретар Соціял-демократичної партії Гілмор Ков заявив, що сандіністи повинні провадити діялог з опозицією, а не переслідувати її. З усього видно, що цим його ілюзіям в найближчий час прийде кінець.

АЛЬМАНАХ НА 1987 РІК

Уже почалася підготова Альманаха УНС на 1987 рік. Редакція прийматиме матеріяли в українській і англійській мовах до 21-го липня 1986 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Статуя Свободи і українські поселенці

Коли цілий Ню Йорк, а то і ціла країна підготовляється до великих святкувань Дня Незалежности, а з цим зв'язаного 100-річчя Статуї Свободи, яка стільки мільйонів осіб вітала і вітатиме дальше при в'їзді до ЗСА — немає, здається, серед нас українців таких, що не брали б у тих святкуваннях якоїсь участи, — як глядачі і як співучасники. На жаль, цих останніх, пропорційно до нашої кількости, таки мало. Десь тут і там показують українців у телевізійних програмах: десь тут і там пишуть про них у газетах. Останнього тижня приємно заскочив нас Едвард Кач іменуванням генерала бриґади Миколи Кравцева одним із 67 визначних американських горожан-представників різних етнічних груп, яких цей посадник Ню Йорку наділить медалею свободи напередодні великих свят кувань у Ню Йоку.

Здається нам однак, що цього не досить, що все це доволі мале відмічення українських поселенців і їхнього вкладу в розвиток країни, що стала їм другою батьківщиною. Коли пригадаємо перших наших іміґрантів, що на переломі сторіч приїхали до ЗСА, шукаючи за працею та кращим життям, коли переглядаємо давні знімки, часописи, журнали, чи дбайливо виданий каталог виставки про українське поселення, що її влаштував в минулому році Український Музей в Ню Йорку, — можемо собі добре з'ясувати, яка велика кількість українців була між тими іміґрантами, що вперше вступили на американську землю тут, біля Статуї Свободи, і перші свої дні перебували на славному острові Еллис. Але без знання англійської мови, без ніякої помочі, без освіти і без матеріяльного забезпечення, вони належали до одної із набільше принижених національних груп. Перелякані зустріччю із невідомим для них новим світом, вони часто при перевірці документів не вміли вияснити свого українського походження. Їх „записували" еміґраційні урядовці за австрійців, поляків, румунів, мадярів, часто зміняли самовільно важке для англосаксонського вуха українське прізвище, і в цей спосіб не один із наших поселенців загубився у чужому морі.

Хоча друга хвиля українських іміґрантів до ЗСА мала зовсім інший характер, вона також не мала легкого початку у цій країні, з уваги на наслідки подій Другої світової війни.

Саме ці важкі обставини і одних і других українських поселенців в цій країні могли бути причиною того, що ми, як етнічна група, не здобули собі такого престижевого місця як інші, з яких деякі є дуже впливові і з їхньою силою числяться на усіх щаблях політичного і суспільного життя як міста Ню Йорку, де в найближчих днях відбуватимуться усі ці великі святкування, так і в цілих ЗСА.

Наш шлях до цього кращого і належного нам місця в амереканському житті, ми виходимо лише дуже поволі і з великим зусиллям. Напевно стоїть цьому на перешкоді остання хвиля свіжої ненависти до українців, як буцім-то „воєнних злочинців" та „нацистів", але помимо того тут і там ми маємо успіхи і признання за наш вклад у культурне, професійне чи політичне життя цієї країни, де ми поселилися і де з повною льояльністю виконуємо усі обов'язки, які на нас накладає американське горожанство.

Тому тепер, коли ціле наше довкілля стоїть під знаком 100-річчя Статуї Свободи, а тим самим стоїть під знаком підкреслення цієї свободи-волі для усіх етнічних груп, що тут поселилися, пригадуймо та звертаймо увагу при кожній можливій нагоді на силу і кількість нашої української спільноти, яка працею своїх рук у усіми своїми надбаннями добре і гідно віддячується Америці, яка прийняла нас на свою землю.

ЯК ПОВІДОМЛЯЮТЬ західні дипломати з Кабулю, недалеко від афганської столиці розгорілися бої. Під час бою 15-го червня афганські повстанці вбили десятьох совєтських вояків. Під час совєтського наступу на південь від Кабулю партизани втратили п'ять осіб, четверо були поранені. Повстанці знищили шість совєтських бронетранспортерів, а також збили два совєтські військові літаки. За повідомленням, що надходить з Кабулю, совєтські та афганські урядові війська готуються до чергового наступу.

Степан Женецький

„НЕСВЯТИЙ" СОЮЗ

Як відомо з історії, в 1815 році постав був „Святий Союз", членами якого були короновані голови всіх країн Европи, крім короля Англії і голови Католицької Церкви Папи Римського; ціллю союзу було втримати вічний мир в Европі, а насправді, щоб не допустити до творення конституційних держав. Цей союз перестав існувати з вибухом революції у Франції в 1830 році.

У наші часи заноситься на створення нового союзу, — а вірніше він вже існує, його називають „несвятий" союз, членами якого є дивні партнери: безбожна московська комуністична імперія і... Ватикан! Що такий чудернацький „союз" існує, про це пише о. Алексіс Юлиссіс Флоріді в книжці під заголовком „Москва і Ватикан", яка нещодавно появилася накладом видавництва „Ардіс", здається в Америці. У джерелі, з якого беремо цю інформацію, не подано країни, в якій ця книжка появилася.

Автор, католицької священик єзуїтського чину італійського походження,твердить у цій книжці, що східня політика Ватикану, чи як він її називає, політика детанту (політика „мирного співіснування") з бльоком комуністичних країн, а головним чином із Совєтським Союзом, проходить вже від днів Папи Івана XXIII і, як досі, не приносить Католицькій Церкві жадної користи. Ця політика не тільки що послаблює становище католиків за залізною заслоною, але вона вже спричинилася до того, що тамошні переслідувані вірні вважають, що їх залишили напризволяще їхні природні союзники в Римі.

Єзуїт о. Флоріді, який працював з втікачами з Совєтського Союзу, наводить приклади, що походять головним чином з Литви і України. Але ті його твердження рівнож стосуються усіх інших країн московсько-комуністичного бльоку. Совєто-московським ватажкам, — пише автор, — є вигідно і корисно провадити обопільні розмови з Ватиканом, бо Москва дослівно нічого Ватиканові не дає. І хоч о. Флоріді відверто не критикує Риму, проте з його писання виходить ясний висновок: або цей „детант" треба припинити, або Ватикан повинен його провадити на більш реальній базі.

„Східня політика" Ватикану віддзеркалює таку ж політику всього Заходу. Політика детанту була модна в 1960-их і 70-их роках, але з сьогоднішнього погляду важко вказати на якусь користь з неї — принаймні для Заходу. Та цьому не має чого й дивуватися: коли одна сторона в переговорах почувається морально зобов'язана до правди і справедливости, а друга сторона ні, — тоді договір буде однобічний, корисний лише для одної сторони, хіба що ця угода буде дуже особливою, постійно перевірюваною, та яку можна зразу відкликати, якщо вона виявиться нездійснимою. Таким саме детантом була і далі є „східня політика" Ватикану з Совєтським Союзом. Зі сторони Ватикану цей детант був неясний, нецілеспрямований і неагресивний.

Треба сумніватися — пише о. Флоріді, — чи Церква, зв'язана мораллю і правовістю, може будь-коли мати користь з договору неагресії з тоталітарною країною. Чи не було це лекцією для Папи Пія XII порозуміння з Гітлером? Той Папа ніколи відкрито не натаврував нацистського режиму, не зважаючи на його брутальну поведінку, бо він думав, що є краще вести якогось роду розмови з його провадирями, аніж жадних. Досвід показує, що якби Католицька Церква була відразу гостро виступила проти нелюдських дій нацистів, то це було б мало такий самий вплив на Гітлера, як і мовчанка. А чого добився Папа Пій XII своєю публічною мовчанкою і тихою дипломатією?

Така стратегія виходить із помилкового припущення, що завжди краще говорити з лихом, аніж його поборювати. Переконливим доказом того є поступовання Світової Ради Церков (СРЦ). Ця церковна установа прийняла в свої члени Російську Православну Церкву (РПЦ), віряна, що тим вона в якийсь спосіб полегшить долю християн у Совєтському Союзі. Та насправді тим вчинком СРЦ сама спричинила собі перешкоду в можливостях допомагати вірним у Совєтському Союзі. Ієрархія РПЦ цілковито залежна від совєто-московського режиму і вповні виконує його розпорядки. Будучи членом СРЦ, Російська Православна Церква паралізує намагання Ради домогтися більшої свободи молитви для підсовєтських християн. СРЦ не може вчинити щонебудь такого, що совєтський режим уважатиме ворожим, щоб московські церковники не покинули членства в СРЦ. У такому випадку діялог відбувається за ціну існування єдности СРЦ. А це не дає жадної користи СРЦ, ні християнам в московській комуністичній імперії.

Ватикан розумно зробив, що відмовився вступити в члени СРЦ, але його власна „східня політика" також не принесла кращих наслідків. Якими речевими поняттями можуть бути зміряні успіхи такої політики? Для прикладу візьмім такі досягнення: католикам у Совєтському Союзі повинно бути дозволено поправляти їхні церкви і будувати нові, якщо таких потрібно; їм

(Закінчення на стор. 4)

Ол. Татомир

ЛИСТ МАТЕРІ ДО „МЕТИ"

З радістю слід відмітити, що частина нашого свідомішого громадянства пильно читає українську пресу й не обмежується тільки до передплати одного щоденника в хату. Має їх два, а в додатку передплачує ще якийсь тижневик і журнал,чи й більше їх.

Коли б уся наша громада цікавилася рідною пресою, тоді її тираж зріс би на десятки тисяч чисел і став би могутнім інформативним й об'єднуючим чинником українців у вільному світі та гострою зброєю для поборювання ворожої дезінформації, націленої на фрагментацію наших сил.

Безсумнівним доказом на те, що частина нашої спільноти дбайливо перечитує українську пресу, нехай послужить залучений лист однієї матері, затурбованої майбутнім наших молодих поколінь.

Вона пише:

Прочитала в часописах „Свобода" і „Америка" статті про зворушливий захист української родини. Я є матір'ю двох дорослих дітей, що почуваються свідомими українцями. Батьки хотіли б бачити їх одруженими з членами рідної спільноти.

Обсервую нашу пресу, українську громаду у місці замешкання, якої нащадки за останніх 10 років масово зникають у мішаних подружжях.

Дуже втішили мене від двох місяців настирливі оголошення в українській пресі, які певно розбудять хоч у частині нашої спільноти національну свідомість. Молодь чомусь не хоче бачити, що навіть негри, вирвані сотками років зі своєї землі, сьогодні вперто шукають родового коріння.

Маю дітей, які соромляться виявити своє гаряче бажання одружитися з людиною українського походження. Тому я відважно беруся за цю важливу справу, а решта мабуть якось легше піде. Мої діти набули академічну освіту. Прекрасно володіють українською мовою і беруть участь у нашому організованому житті. Їхні батьки є із західніх і східніх українських земель (одне православного, друге католицького віроісповідання), тому їм бай дуже, з якої частини України буде життєвий партнер.

Коли найдеться відповідна особа у Ваших картотеках, прошу повідомити мене. Тоді молоді зможуть розпочати переписку між собою.

Пересилаю чек на суму 100 дол., з якої 20 дол. прошу вжити та покриття канцелярійних видатків, а 80 дол. на дальшу невтомну працю „МЕТИ".

Бажаю багато успіхів „МЕТІ" з надією зібрати гарний урожай.

З глибокою пошаною,
національно затурбована мати,
Н.Н.

Дух цієї матері нагадує настанову колишньої матері-спартанки, яка, висилаючи сина на непевний бій, казала: „Сину! Вертайся з лавровим вінком перемоги, або на щиті, як переможений", тобто мертвий. Ця мати не знала компромісів, коли йшлося про існування батьківщини. Так теж і наша затурбована мати не йде на компроміси, коли йдеться про українську родину, яка в цей найтрагічніший період буття нашого народу стала єдиною основою його надії на кінцеву перемогу.

Не звинувачуймо тих, що їм без відповідних обставин склалося інакше родинне життя. По прикрому й гіркому досвіді не гаймо часу, а об'єднано діймо, як одна родина, в потребі, за посередництвом мережі бюр з Централею у Філядельфії, що міститься в Українському Освітньо-Культурному Осередку, в знаменитому приміщенні з модерним технічним устаткуванням, включаючи комп'юторську систему, рятуймо наше молоде покоління!

Загляньмо до Централі „МЕТИ", познайомімся з ентузіястами української родини, що ведуть це Бюро, а зокрема з його керівництвом п-ю М.К., яка вкладає ввесь свій талант, увесь набутий досвід з молоддю та своє чутливе серце у цю важливу ділянку, що про неї сказав наступне голова Світового Конгресу Вільних Українців адв. Петро Саварин: „Коли ми не полагодимо цієї найважливішої справи, тоді все інше не буде мати жодного значення!".

Закладаймо мережу подружніх бюр „МЕТИ" по всіх українських осередках, зв'язуймо їх з Централею у Філядельфії. Пересилаймо собі списки кандидаток і кандидатів до українських подруж. Тоді не буде турботи з добором за віком, освітою та замилуваннями!

Всією об'єднаною громадою поможім нашим родинам у тисячоріччя Хрищення України сповнити їхню історичну місію та зберегти український нарід перед знищенням тут і на Рідних Землях!

Дорогі Батьки! Присилайте свої листи й поради до „МЕТИ"! Поможіть сколихнути сумління української громади. В міру можливостей, за дружнім дозволом наших редакцій, будемо містити ці листи на сторінках української преси.

Радість грабарів нашого народу передчасна! Наш народ живе і буде жити!

Хведь Прочуханець

Чим нас порадують українські видавці в 1986 році?

Совєтська пропаґанда, коли бубонить про бурхливий розвиток культури і освіти в УССР, завжди подає статистику про загальний тираж видрукованих останніми роками книжок, порівнюючи часто ці цифри з даними, наприклад, за 1923, а то й за 1913 рік. У цей спосіб розбіжності набирають астрономічних величин, очевидно в користь останніх років. Нікому з пропаґандистів не прийшло якось на думку робити паралелі з часами першодрукаря Івана Федорова, та ж тоді ефект був би набагато корисніший. Таке відкриття просвітило мою голову, коли я переглядав каталог „Нові книги України" на 1986 рік, виданий у Москві „Международною книгою".

Каталог — дуже цікавий, а зразом дуже повчальний. Наприклад, перша частина каталогу, що стосується І півріччя 1986 року, містить загалом аж 429 позицій і все українською мовою. А тиражі потрясаючі , бо доходять до 50,000 примірників, як наприклад, „Київ", Малоформатний фотоальбом, а навіть до 100,000, як у випадку позиції „Кам'янець-Подільський", Комплет панорамних листівок". Усе це, очевидно, враховується до статистики про загальний наклад виданих книжок і це становить поживу для пропаґандистів, а Іван Федоров таким чином мусить понести катастрофічну поразку.

Щоб бути справедливим треба признати, що не тільки листівки, але й художню, або точніше — майже ходожню, літературу видається 100-тисячними тиражами. Як виникає з каталога, повних 100,000 українських читачів нетерпляче чекає на появу перекладу роману Воробйова Є.З. п.з. „Земля, до запитання". І немає чому дивуватися, адже, як виникає з пояснення в каталозі; „Роман відомого російського письменника розповідає про героїчне життя Льва Маневича (Етьєна). Він був одним із найталановитіших учнів і діяльних помічників Яна Березіна (Старого), керівника радянської розвідки в 20-ті та 30-ті роки".

Каталогом охоплено всі ділянки знань та народного господарства і немає тут змоги при кожній з них довше затриматися. Отже, силою обставин, треба доконати вибору. Зупинімся отже при розділі „Суспільні науки", виходячи з заложення, що цією проблематикою цікавиться найбільший гурт читачів нашого часопису.

Науковий підхід до теми вимагає провести насамперед селекцію досліджуваного матеріялу, тобто впорядкувати його за якоюсь одною ознакою. Виходячи з того, я хочу запропонувати читачам поділ книжок на такі три групи: напівпропаґандивні, пропаґандивні та суперпропаґандивні.

Очевидно, цей поділ, як звичайно кожний поділ, є умовний, позаяк важко провести тут чітке розмежування. Спираючись, одначе, на коротких характеристиках заміщених в каталозі при кожному титулі, можна підмітити одну характеристичну для всіх прикмету, а іменно: книжки, зараховані до переділу напівпропаґандивних, усіма, силами намагаються перескочити через тин, що їх відділяє від переділу пропаґандивних, а ті останні з неменшою детермінацією стараються знайтися серед суперпропаґандивних. Куди хочуть переміститися суперпропаґандивні, мені на жаль, не вдалося з'ясувати, але безпомилково чую, що їм також не сидиться на своєму місці.

А тепер пригляньмося ближче тому, що поміщено в розділі „Суспільні науки". Загалом подано тут інформації про вісім книжок, які можна приблизно так поділити:

1. напівпропаґандивні книжки — 3 шт.; 2. пропаґандивні книжки — 3 шт.; 3. суперпропаґандивні книжки — 1 шт.; 4. інші книжки — 1.

До точки ч. 1.

а) „Нова історія країн Азії та Африки (1871-1917).

Це має бути посібник для вищих шкіл і на перший погляд нічого надзвичайного тут не може бути. Але в закінченні характеристики натрапляємо на таку інформацію: „Велику увагу приділено робітничому та національному руху в країнах Сходу, показано вплив на них першої російської революції". Згори знаємо, що той вплив в книжці буде і великий і благотворний. Ця прикмета дає нам підставу зачислити книжку до першої групи.

б) „Історичні дослідження. Вип. 12. Вічизняна історія".

У характеристиці цієї праці подається, що „Збірник присвячено методологічним питанням соціяльно-економічного, політичного і культурного розвитку феодалізму і капіталізму на Україні... Значну увагу приділено проблемам формування української народности, історичним зв'язкам українського народу з іншими народами. Доведено наукову неспроможність методологічних засад буржуазної історичної науки кінця XIX — початку XX сто.". Коли взяти до ува-

(Закінчення на стор. 3)

Марічка

ПОЗНАЙОМТЕСЬ З УКРАЇНСЬКИМ ГАНТЕРОМ

I.

Маєте вакації, хочете побачити трохи світу? — Поїдьте по Америці! Подивіться найперше на свою прибрану батьківщину — на Америку. Вона така різноманітна і красна! — Чи треба їхати аж за океани?

А може змучені, хочете відпочити, тоді їдьте в Гантер. Там маєте все: красу зелених гір, запашні квіти, спокій. А повітря?! Все те додасть вам сили і охоти до життя. Забудете, що десь там вас щось боліло, перепиняло віддих, чи спричиняло біль у хребті.

Нехай на цей раз ваші вакації буде Гантер!

Ось — перед вами в'ється круто гладенька, темна аж чорна дорога. То вліво, то вправо закручує, завертає, минає придорожні оселі, пансіони і веде вас далі й далі, шукаючи чогось ще кращого для вас.

Проїхавши поміж височезними стрімкими горами круту дорогу 23 А, попід високі, наче льодові стіни вам над головами, круто проїжджаєте шумливий водопад Гейнс Фолс і починаєте з'їжджати вниз.

Ще перед Гантером в селі Теннерсвіл можна знайти доріжку до хати мистця Т. Шумиловича. Малює і виставляє свої картини в американських інституціях. Хвалять і відмічують його прихильно у часописах.

Проїхавши село Тенерсвіл, зближаєтесь до Гантеру. Ще гляньте вліво. В затишнім віночку дерев — самітня і останніми часами часто порожня хати. На хвилю стане вам, як оце мені перед очима, щебетлива чорнявка з двома хлопчиками у вишиваних сорочках, весело розсипуючи — на диво — добре вивчену українську мову — Шарика Ордассі-Баранська. Скромна, не горда, ще донедавна визначна співачка Метрополітальної Опери, що не відмовлялася скрашати своїм голосом багато наших важливих імпрез. Так було...

А нижче і трохи наліво від дороги, проїхавши невеличкий старий міст, ви могли б навідати — колись гарну і гамірну оселю з потічаки і різними несподіванками — св.п. Ярослава Баранського.

Прислухаючись до шуму сосон, що ними дбайливо обсадив свою улюблену оселю, ви почули б ще відгомін величних пісень — „Не плач, Рахиле" або „Плотію уснув", в які клав усю свою душу, співаючи, наш незабутній Юзько Стецура. Чужі люди господарять там.

Проминувши ще одну гору, ваші очі глянуть наліво, на гарну з сірого каменя хату подружжя Мартинців; а ще нижче — схрещені лещата і Український тризуб на зовнішній стіні хати. Побіч хати — бежове авто і — вам подумається — Влодзя Гірняк ще вдома. Це починається село Гантер. Зараз наліво, проїхавши малий місток, знайшли б хату панства Висоцьких. Але ви не затримуєтесь. Вам спішно в український Гантер.

Минаєте містечко і поміж різними будинками і хату інж. Патрила. Проїхавши останнє світло, і ось, направо доріжка пнеться вгору до п-ва Щурів і Костівих. „Це той ославлений Юрко Костів?" — подумаєте. А Степан Щур — здається, що було це вчора — повний енерґії, перший муж довір'я і касир нашої нової церкви, жваво обходить своє господарство, пасіку. Обкошує траву, обділяє сусідів буйним кропом...

Ви їдете далі. Направо, перед вами серед густої зелені здалеку моргає вікнами дім нашої мисткині — малярки Людмили Морозової. Висока,все гарно вдягнена, в усьому дає собі сама раду, не міняється, не старіється...

За Морозовою, зліва на горбку пишається хутір п-ва Сірих. А там, в долині, над річкою, прислонена зеленню оселя новіших поселенців — з дочкою-мисткинею С. Ладою, — п-ва Угорчаків.

Недалеко по сусідству живе родина покійного проф. Андрушкова, колишнього голови Наукового Товариства ім. Шевченка.

Тут-же направо, пнеться доріжка вгору до Клюфасівки, що посумніла — нема господаря. Молодець — пані Оксана, не здаючись,працьовитою мурашкою підтримує свою оселю, причепурює як і перше квітами.

А зараз, зліва при дорозі, припиніть трошки біг і гляньте на садибу ще одного гантерського „багача" з безліччю різних будівель, подібних одна до другої. На високих дерев'яних сходах ви можете побачити і самого господаря В. Підфігурного. Він, сміючись, спостерігає своїх двох псів, що обганяються від розлючених маленьких когутиків; півники побилися між собою за своїх курочок і тепер зганяють всю злість на бідних собак, яким ще й на добавок плутаються поміж ноги білі крілики та заважають не дуже славно тікати із когутячого поля бою.

Посмієтесь трошки, зупинившись на боці дороги, і їдете далі. Але... я непростимо забула ще когось! Ще перед Клюфасівкою, як проїхати ще один міст зліва і повернути круто вліво, — ви доїхали б до затишного хутора, одного з найперших гантерських осель — Куликівки . Між соснами і всяким дерев'ям розмістилася Куликівка з її високим, завжди елеґантним господарем, з маленькою, жвавою дружиною Іванкою та з роєм різних віком та ростом внуків.

Там таборяться ще й тепер наші пластуни, і поспіль із сернами, єнотами та іншою лісовою фавною, варять на вогні свої пластові страви, співаючи різних пісень.

А проминувши В. Підфігурного, по правім боці — просторий дім серед тополь мистця-архітекта Е. Блакитного. Завжди замаєна квіттям хата посумніла тепер трошки. Дбайлива її господиня пані Стася, повернувшись недавно з лікарні, доглядає більш своє хворе серце.

Продовження буде.

КАТОЛИЦЬКИЙ СВЯЩЕНИК француз Мішель Жіґор, захоплений 4-го червня, був звільнений викрадачами. Пастор М. Жіґор був викрадений мусулманською сепаратистською групою „Крайовий фронт визволення Моро". Після звільнення він сказав журналістам, що з ним „поводилися досить добре" і він не відчував небезпеки за своє життя.

ТЕКСАСЬКА ГАЗЕТА „Даллас Таймс Геральд" є на продаж. Її правдоподібно купить Вілліям Дін Синглтон за 110 мільйонів дол. Синглтон є власником двох газетних компаній з багатьма часописами в шістьох стейтах.

ДО КАМПАНІЙ ЗНЕСЛАВЛЮВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ІМЕНИ

Сучасна імперіяльна політика Москви виявляється посилено не тільки в безоглядному знищуванні української духовости та патріотичних творчих сил народу на батьківщині, але також і посиленими заходами знеславлювання української еміграції та різних факторів українства на шляху змагань до людської свободи та державної суверенности України. Всілякі особливо вишукані методи антиукраїнських акцій, керованих з Кремля, здійснюються, очевидно, також і за допомогою режимних вислужників української та інших національностей.

Знаменно, що за останні роки напади та наклепи на українську еміграцію часто проводяться безпосередньо громадянами західніх країн у вільному світі. При чому такі дискримінаційні акції не тільки доволі докладно часово синхронізуються з відомою нам пропаґандивною активністю на Сході, але й за своїми тенденціями, стилем і конкретним звучанням подібні публікації на Заході часто майже абсолютно збігаються з відповідними витворами совєтського виробництва. Тут ідеться не тільки про пасквільні опуси наших земляків, що проживають серед еміграції та в своїй провокаційній діяльності користуються всіма свободами Заходу. На увазі маємо, в першу чергу, антиукраїнські акції людей, установ чи груп з чужинних кіл, які, як видно, в самій засаді виходять із неприхильности, упередження чи просто ворожого ставлення до українців, і зокрема до українських самостійницьких спрямувань.

У цих кампаніях не завжди можливо встановити, наскільки тут віддзеркалюються незнання справ, неправдиві інформації чи свідомо-зловмисна настанова у ворожих діях, які так добре відповідають фальшивкам, дезінформації, інфільтрації та різним пропаґандивним суґестіям з терену СССР.

До найновіших разючих явищ такого характеру слід зарахувати статтю в нюйоркській газеті „Вілидж Войс" від 11-го лютого 1986 року. Автор статті Джо Конасон, очевидно без речевих доказів, висунув цілу низку обвинувачень проти Миколи Лебедя, нібито як коляборанта з атрибутами нацизму, тероризму, антисемітизму тощо. З огляду на передову ролю М. Лебедя в українському революційно-визвольному русі, під вістря наклепів потрапляють також і політичні та бойові визвольні формації, які діяли між двома світовими війнами, під час і після Другої світової війни, й членом і співтворцем яких був Лебедь. Йдеться про Організацію Українських Націоналістів (ОУН), Українську Повстанську Армію (УПА), Українську Головну Визвольну Раду (УГВР).

Безпідставність цілого комплексу „коляборантсько-нацистських" обвинувачень унаочнується вже тим, що відразу після німецької окупації української території ОУН під керівництвом Степана Бендери, яку в його відсутності в краю невдовзі очолив Лебедь, активно опиралася насильству окупаційної націонал-соціялістичної влади. І тимчасове правління, і Провід ОУН зіґнорували вимогу відкликати Акт 30 червня 1941 року у Львові про відновлення української держави на західніх землях. Відразу ж німці заарештували голову Ярослава Стецька й інших членів уряду, Бандеру та інших провідних діячів за кордоном та велику частину активу ОУН в Україні. Вся організація вповні перейшла на підпільну методу визвольної боротьби. Гестапо розіслало гончий лист, щоб спіймати й заарештувати Лебедя, а його дружину, маленьку доню й інших членів родини ув'язнено в концтаборі Равенсбрюк. За весь час німецької окупації і поступового пересування фронту на захід Лебедь був активний у підпільній боротьбі проти обох окупантів і обох тоталітарно-імперіялістичних терористичних систем— гітлерівської нацистської влади та сталінського комуністичного поневолення України.

Загальне явище пожвавлення на Заході розшуків воєнних злочинців, зокрема серед українців та інших національних груп з поневолених Москвою країн за сорок років після закінчення війни має свою особливу вимову. В Совєтському Союзі громадян, що виступають в опозиції владі, та борців за правду й справедливість також карають за „кримінальні злочини". Але справжні злочини треба карати шляхом нормального у цивілізованому світі демократичного правопорядку, з виключенням збірної відповідальности та дискредитації.

В акції нападу на Лебедя, подібно як і в деяких інших випадках, ідеться, очевидно, не тільки про нищення людини, але й передусім про дискримінацію української визвольної політики й зокрема ОУН, яка, як співтворець УПА і УГВР, у воєнний час була найактивнішим чинником опору загарбникам, політиці гноблення, що її застосовували їхні антигуманні режими.

Треба рахуватися з тим, що в тих чи інших формах безоглядні й з морально-політичного погляду небезпечні кампанії проти українства будуть продовжуватися. Їхня головна мета: викривити суть речі та невтралізувати значення суверенної української національної ідеї в оцінках та в душах передусім поневолених підсовєтських громадян: знеславлювати та дискримінувати український народ і його державно-самостійницькі спрямування в опінії демократичного Заходу; підірвати політичну активність української діяспори, залякувати, ширити непевність, непорозуміння, хаос і ворожнечу, взаємне недовір'я та зневіру в національні ідеали.

Все це може мати психологічно шкідливі наслідки тим більше, що в демократичному світі, який підтримує міждержавні дипломатичні, культурні, науково-технічні та економічні взаємини також і з країнами насильницьких режимів, не виявляється достатньою мірою послідовна постава до всіх злочинів проти людства та в обороні гуманного устрою у світі.

З цього актуального становища можна зробити такі висновки.

Пам'ять і тривалий вплив українського визвольного руху, особливо найновіших дій революційного підпілля, настільки сильні й важливі, що й далі примушують ворогів державної суверенности України беоглядними й найбруднішими засобами знеславлювати й поборювати історично-політичне значення та динаміку визвольних процесів, знищувати пам'ять нації.

Під тим оглядом роля української політичної еміграції в цілому та її окремих формацій, як носіїв національної самобутности та визвольної політики, настільки важлива й окупантові України небажана, що він всі лякими власними та „запозиченими" силами не перестане наступати на активні позиції еміграції. Отож тим більше вона забов'язана зміцнити свої конструктивні сили та підсилити свої акції у вільному світі, бути гідним і активним речником поневоленої України, популяризувати українські визвольні ідеї, допомагати патріотам на батьківщині в їхніх зусиллях і потребах, сприяти рухові опору в СССР.

Поруч із внутрішньо-плюралістичною диференціяцією еміграції в основних питаннях національно-державницьких настанов та в оборонній поставі проти знеславлювання українського імени треба й далі берегти всенаціональну солідарність.

Нарешті, роз'яснимо наші погляди на проблеми історії й завдання української історичної науки.

Зрозуміло, що опрацьовування т. зв. поточної історії може натрапляти на об'єктивні та суб'єктивні труднощі. Одначе, чим далі відходять від нас важливі та в житті поневоленої нації помітні події, які сьогодні зазнають ворожих обстрілів, тим ясніше стає, що ця сторінка історії не повинна далі залишатися незаписаною. Отож, не дивлячись на актуальні симпатії чи упередження до різних напрямів або діячів української визвольної політики, вільна історична наука стоїть перед завданням почати творити історіософічну синтезу доби, яку, як живу ланку історичної тяглости національної еволюції, в самому корені намагаються здеформувати вороги існування української нації. У пройденому на українській землі останньому півсторіччі найсуттєвішими є не помилки, внутрішні розходження чи навіть розбіжності в стратегічно-суверенних і тактично-резервованих концепціях. Істотними залишаються фактори, які творять історію в русі—активна самооборона нації в умовах тотального поневолення й ізоляції, мобілізація всіх її сил на духово незалежні та політично дійові позиції. Сьогодні знеславлювана доба залишила не лише хроніку бойових подій, знущань, героїзму та жертв, але й чималу публіцистику ідейно-програмового змісту, спрямовану проти всіх антигуманних, терористичних, загарбницьких, антидемократичних сил, програм і доктрин.

Український націоналістичний рух, і тим більше все збройно-визвольне підпілля, не спиралися на нацистські чи інші чужі догми й програми, лише будували власні структури в боротьбі, покладаючися на силу та безпосередню підтримку власного народу. І можна сказати, що, поза окремими індувідуальними випадками вислужництва найманих агентів і зрадників, усі організовані заходи на відтинку чужинних зв'язків були спробами поширення української проблеми в міжнародну площину, були намаганням шукати приятелів чи потенційних союзників для української визвольної справи.

Не приховуючи всіх, також і доведених прикрих елементів правди, але враховуючи цілісне становище поневоленої нації та нерівности сил у визвольних змаганнях, у несприятливій міжнародній коньюнктурі, зважаючи на всякі небезпеки ворожих втручань, аґентурних інтриґ і провокацій, на цілість умов і універсально специфічний характер революційної боротьби, незалежна українська історіографія повинна знайти та показати обдурюваному народові та зовнішньому світові не тільки довільно вибрані фраґменти, але саму сутність історіософічної правди з цього ет у боротьби України за її життя.

Політична Рада Організації Українських Націоналістів за Кордоном.

Матура в школі українознавства при ОУА, „Самопоміч" у Ню Йорку

Після 12-ти різних років тяжкої праці і великих зусиль у школі українознавства, прийшла заслужина нагорода. Шістнадцять молодих українських учениць і учнів успішно закінчили навчння в школі і завершили його матурою.

Переглядаючи життєписи кандидатів, можна побачити, що вони беруть активну участь в студентському житті своїх шкіл, співпрацюють в редакціях шкільних газет і є членами спортових дружин. Багато з них вчаться гри на різних інструментах, вчаться співу, люблять мистецтво і більшість їх належить до Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької. Майже всі учні належать до Пласту ще з дитячих рокв. Зараз вони допомагають при виховуванні молодших гуртків пластунів.

Їхні пляни в майбутньому різні: бажають студіювати педагогію, східню історію, мистецтво, біологію, медицину й інженерію.

Під проводом інспектора шкіл українознавства д-ра Олександра Лужницького 19-го і 26 -го квітну ц. р. відбувся іспит зрілости для учнів, які закінчили 12-ту клясу в Школі Українознавства при ОУА Самопоміч в Ню Йорку.

В склад матуральної комісії входили: директор Павло Дорожинський, о. Тарас Прокопів, Олександер Воробець, Евстахія Гойдиш, Ольга Кекіш, Осип Мулик, Петро Содоль, Христина Ференцевич.

Першого дня іспитів, 19-го квітня, учні здавали письмові іспити в двох частинах. Перша частина охоплювала мову і літературу. У другій частині письмових іспитів кандидати могли вибирати тему з історії або культури. Усі матуральні теми були узгіднені і затверджені Шкільною Радою при УККА.

За тиждень, 26-го квітня, відбулися усні іспити, які охоплювали, крім тих самих предметів, які були подані в першій частині (мова, література, історія, культура), ще додатковий предмет географію.

У загальному кандидати до матури були добре підготовані й виказали глибоке знання з усіх предметів. Іспит зрілости успішно здали такі учні: Олександер Аміноф, Богдан Базилевський, Христина Базилевська, Люба Весоловська, Роман Грицин, Тарас Ганкевич, Наталка Дмитренко, Лариса Драган, Мотря Мац, Тарас Певний, Марта Подолюк, Реня Пясецька, Адріяна Слиж, Андрій Фесак, Христина Червінська, Калина Чолган.

Матуральні дипломи урочисто були вручені абітурієнтам 31-го травня ц. р. під час спільної ґрадуації шкіл українознавства метрополії Ню Йорку, що відбулося в Українському Народному Домі в Йонкерсі.

На цю урочистість прибула М. Кульчицька від Українського Народного Союзу, яка винагородила матурантів ґрадуаційним чеком.

Від Батьківського Комітету абітурієнти одержали книжку на пам'ятку „Тисяча років української культури" автор д-р Мирослав Семчишин.

Після цього матуранти попрощалися зі школою і вчителями під час багатолюдної ґрадуації. На це свято прибули учні, їхні рідні і приятелі з Йонкерсу і околиці, де в Українському Народному Домі завершилося закінчення шкільного року і самої школи.

В репрезентанційній залі Народного Дому, зійшлися абітурієнти всіх шкіл українознавства метрополії Ню Йорку. Їхне прощання із школами і викладачами позначилося глибокою щирістю і вдячним зрозумінням зусиль учителів дати якнайбільше знання з ділянок українознавства.

7-го червня ц. р. відбулося закінчення шкільного року в школі українознавства при ОУА „Самопоміч."

Після Служби Божої була шкільна програма і роздача свідоцтв. На це свято завітав радник Богдан Ластовецький, голова товариства „Самопоміч" і промовляв до учнів. Присутня була ред. Ольга Соневицька, яка слідкувала за програмою і раділа успіхами учнів.

Меценас Роман Гуслевич, президент Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч", промовляв до учнів, зокрема привітав матурантів, побажав їм успіхів у дальших студіях і винагородив їх книжкою під заголовком: „Київ Шевченкових часів", автор д-р Сергій Крашенінніком.

Цьогорічна матура школи Українознавства при ОУА „Самопоміч" була вже 36-ою матурою; школа була заснована 1949 року.

О. Кекіш

Чим нас...

(Закінчення зі стор. 2)

ги загальновідомий зміст та історичний час, що криється під зформулюванням „проблематики української народности" чи „вітчизняна історія", а також що означає ефремізм „зв'язки з іншими народами", не говорячи вже про останнє наведене речення характеристики, кваліфікування книжки до першої групи є безсумнівне.

в) „Філософський словник". Характеризуючи словник, сказано м.ін. таке: „В словнику значну увагу приділено викриттю різних проявів ідеології реформізму і ревізіонізму, фальсифікації радянського способу життя, критиці сучасних філософських і соціологічних концепцій". Коментар тут зайвий, а зачислення безапеляційне. Мені навіває сумнів тільки одно: чи справді „радянський спосіб життя" можна зарахувати до філософської проблематики?

Для ясности хочу звернути увагу читача, що згадані книжкові титули матимуть і позитивні якості, але про них без даної книжки в руках нічого конкретного сказати не можна.

До точки ч. 2.

а) „Суспільнознавство і практика вдосконалення розвинутого соціялізму".

Уже сам заголовок дає підставу зарахувати книжку до другої групи. Якщо хтось сумнівається, нехай уважно прочитає таке речення з характеристики заміщеної в каталозі: „Висвітлюється особливості суспільних наук, їх дедалі зростаюча роля і значення в управлінні соціяльними процесами при соціялізмі, в комуністичному вихованні трудящих, в боротьбі з буржуазною та ревізіоністською ідеологією". А ми думали, що вже знаємо, хто управляє соціяльними процесами при соціялізмі, але то не правда, бо суспільствознавство. Потішмося, що на науку ніколи не запізно.

б) „Утвердження ленінського вчення про культуру (історико-філософський аспект). Монографія".

З характеристики авторів каталога виникає, що в монографії: „розглядається закономірність утвердження на Україні ленінського вчення про культуру, показана роля ленінських ідей в культурному прогресі українського народу на основі інтернаціонального єднання з братніми культурами народів СРСР". Після такої характеристики інтриґуючим для мене став підзаголовок „філософський аспект", все інше ясне і з зачисленням „монографії" немає ніяких труднощів.

в) „Ленін і революційне виховання молоді".

Автори каталога твердять, що: „Історичний нарис автора допоможе молодому читачеві найти в ленінських словах, рекомендаціях, відповіді на всі питання, які сьогодні ставить життя перед молоддю..."

Скажімо впрост: щаслива молодь, яка може за 1 карбованця 20 копійок (бо стільки коштуватиме книжка) мати відповідь на всі питання, що їх ставить перед нею життя. Одначе книжку не можна інакше закваліфікувати.

До точки ч. 3.

„Пост імені Ярослава Галана. Книга 17".

Якщо вірити авторам каталога, це буде „чергова книга збірника публіцистичних, науково-популярних статтей та інших матеріялів, що викривають пляни імперіялістичних кіл, спрямована проти буржуазної ідеології, зокрема українського буржуазного націоналізму, міжнародного сіонізму і клерикалізму".

Це вже 17-та книжка тільки одної серії, що викриває пляни всякої міжнародної збиранини. А скільки, як видно хоч би з обговорюваного тут каталога, робиться того самого по іншій лінії, і далі буде робитися. Зна[illegible] що плянів є більш ніж [illegible] якщо їх всіх досі ще не розкрито. А може розкривателі не такі вже мастаки в своїй професії, і книжка не кваліфікується як суперпропагандивна, а просто-запросто як звичайна барахлятина.

До точки ч. 4.

„Українська РСР в цифрах у 1985 р. Короткий статистичний довідник".

Напочаток годиться звернути увагу, що всякі статистичні збірники не зараховуються до суспільних наук. Додатково утверджує мене в тому інформація, що цей довідник випускає видавництво „Техніка", а не, наприклад, „Радянський письменник". Видно, самим авторам каталога показалось, що різділ „Суспільні науки" випав соромливо бідно і треба було його штучно побільшити хоч би на одну позицію.

Це видання не змістилося в мене в жодному з трьох переділів, але не тому, що там не буде пропаґанди, а тільки для того, що ніхто поза може авторами довідника не знає скільки в ньому буде правди, а скільки брехні. А брехні буде там багацько. Як це робиться — мабуть, відомо всім читачам. Неосвідомленим раджу знайти у вельми цікавий автобіографії ген. Петра Григоренка розповідь про те, завдяки яким дріжджам безупинно „росте" продуктивність праці в Совєтському Союзі.

В НІКАРАҐУА ЗА розпорядженням сандіністської хунти була закрита „Ля Пренса" — єдина опозиційна урядова газета в країні. Редакцію про це повідомив коротким листом капітан Нельба Бляндона, головний цензор нікараґуанських столичних газет. В листі сказано, що газета закривається на невизначений час. В минулому сандіністи не раз закривали газету тимчасово. Дуже часто вона виходила також з пустими сторінками, бо цензура забороняла ті чи інші статті. Найбільш тяжкі часи для газети настали в жовтні минулого року, коли комуністи ввели в країні надзвичайний стан. Розпорядження про закриття „Ля Пренси" надійшло наступного дня після того, як Палата Репрезентантів Конгресу ЗСА вирішила надати допомогу антикомуністичним партизанам Нікараґуа.

ФУТБОЛЬНИЙ СПОРТОВЕЦЬ огайської дружини „Клівленд Бравнс" помер із надужиття кокаїни. Дослідники, які робили розтин тіла грача Дона Раджерса заявили, що кокаїна була в його крові коли його серце перестало битися. Д. Раджерс помер в п'ятницю, 27-го червня, один день перед своїм шлюбом. Довідавшись про його смерть, мама Д. Раджерса, дістала атак серця, і її лікують в місцевім шпиталі. Д. Раджерс є другим з черги грачем професійної спортової дружини, який помер в наслідок кокаїни.

НЮДЖЕРЗЬКА ЖІНКА, яка хворувала на невилічиму недугу Лу Ґері ·, померла в неділю, 29-го червня. Ця жінка і її родина отримали згоду судді на вилучення апаратів, які втримували її при житті. Вона хотіла померти природньою смертю. Суд минулого тижня згодився на це прохання. Вона і родина відмовились від дожильного годування.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ і Сенат ЗСА проголосували за державний бюджет на 1987 фінансовий рік. Обсяг бюджету становить 995 більйонів долярів. Білий Дім закликав конґресменів асиґнувати на військові потреби 320 більйонів долярів, однак законодавці прийняли рішення виділити для цієї мети на 28 більйонів долярів менше, ніж просила Адміністрація. Допомога чужинецьким країнам зменшиться на 10 відсотків у порівнянні з цим роком. Більшість програм соціяльного забезпечення або заморожені на нинішньому рівні, або скорочені в значно меншій мірі, ніж пропонував президент Р. Реґен. Конґрес іґнорував практично всі заклики Білого Дому ліквідувати ряд програм.

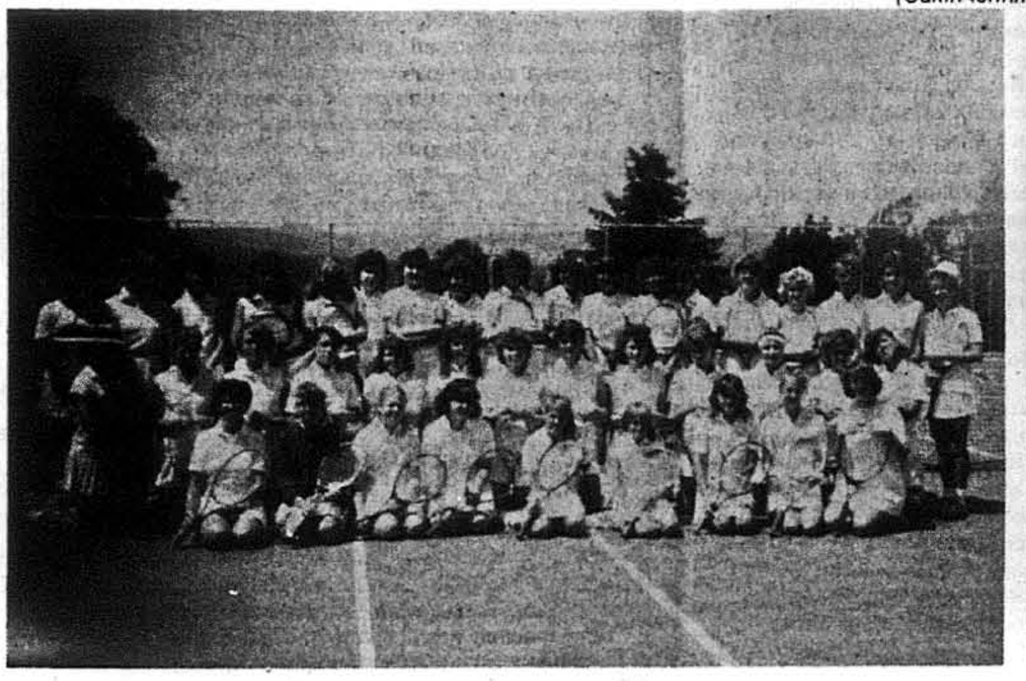
Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановані такі турніри:

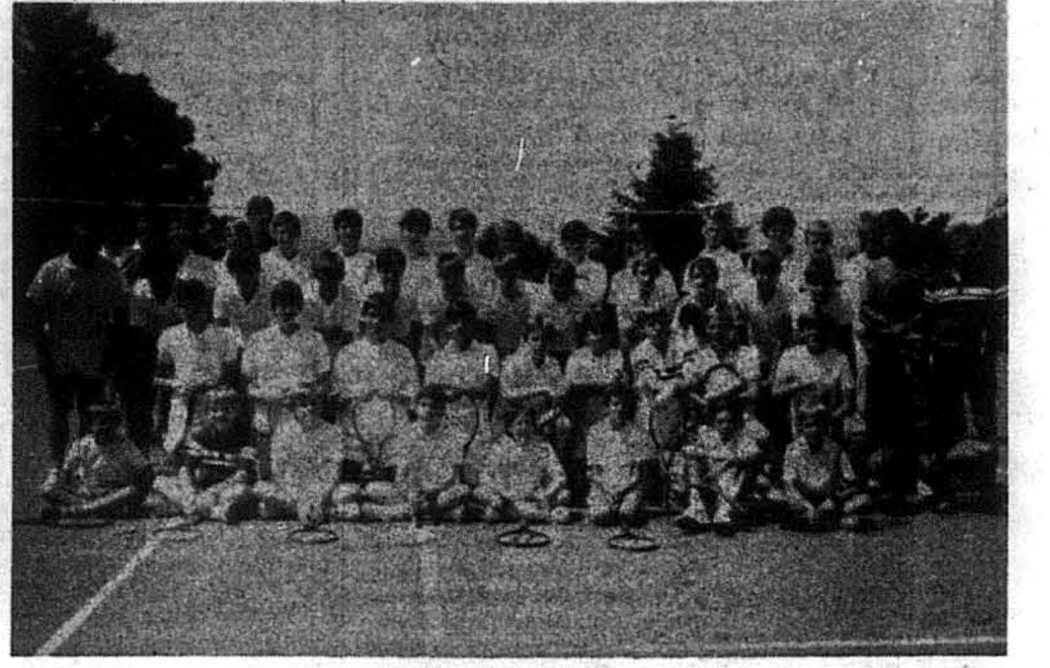
4-6-го липня — УСЦАК-Схід
9-10-го серпня — Подвійні гри
29-го серпня — 1-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
14-15-го вересня — Запрошеневий УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
4-5-го жовтня — КЛК

Наші...

(Закінчення зі стор. 1)



Дівчата тенісового табору Союзівки.



Хлопці із своїми інструкторами.

АНТИКОМУНІСТИЧНІ ПАРТИЗАНИ, які ведуть боротьбу проти сандіністської хунти, з ентузіязмом сприйняли рішення Палати Репрезентантів про надання їм військової допомоги і підкреслили, що з одержанням американської зброї військові дії проти комуністів будуть значно активізовані. Лідери повстанців, які перебувають у Вашінґтоні, висловили надію, що З'єднані Стейти Америки пішлють партизанам ракети „Стінґер", які потрібні їм для боротьби з гелікоптерами. Речник Пентаґону Роберт Сімс повідомив, що сандіністська армія дістала ще десять совєтських гелікоптерів МІ-8. Тепер на озброєнні комуністичної армії є 25 таких гелікоптерів.

БРАЗИЛЬСЬКИЙ УРЯД оголосив про відновлення дипломатичних відносив з Кубою, які були розірвані 22 роки тому. Це повідомлення зробив міністер закордонних справ Бразилії Роберто де Абрев Содре. Рішення Бразилії розглядають як велику дипломатичну пермогу Куби, яка давно хотіла відновити відносини з цією великою країною Південної Америки. Тепер дипломатичні відносини з комуністичною Кубою є в усіх головних країн цього континенту, які розірвали їх на початку 1960-их років під тиском Вашінґтону. В заяві міністра закордонних справ Бразилії сказано, що цей крок відповідає націоанальним інтересам країни.

НА НАРАДІ ЛІДЕРІВ урядів 12 країн Европейської економічної спільноти, що закінчилася цими днями в Газі, виявилися розбіжности з приводу санкцій щодо Північно-Африканської Республіки. Прем'єр-міністер Голляндії Руд Любберс запропонував „обмежені", як він висловився, санкції проти ПАР. Ці обмежені санкції повинні включати припинення імпорту південноафриканського вугілля, заліза, сталі, овочів і вина та обмеження імпорту хрому і плятини. З Любберсом погодилися лідери урядів Данії, Греції, Франції, Італії і Ірляндії. Проти санкцій, запропонованих Голляндією, виступили Англія, Західня Німеччина і Португалія. Прем'єр-міністер Англії Марґарет Тачер заявила, що зменшення імпорту південноафриканських кольорових і рідкісних металів буде на руку лише Совєтському Союзові — головному конкурентові ПАР на міжнародному ринку кольорових металів. Замість „обмежених" санкцій вона запропонувала прийняти заходи, які допомогли б поліпшити становище негрів у ПАР.

Народний Танцювальний Ансамбль Степана Чупляка

Народний танцювальний Ансамбль Степана Чупляка можна сміло зарахувати до найкращих українських ансамблів у Европі (поза Україною).

У 1979 році Степан Чупляк заснував цей ансамбль з чіткою метою пропаґувати українські традиції і культуру у формі танку, музики і співу. Вже тепер можна сміло сказати, що осягнув свою мету. Тут варто згадати хоча про найважливіші моменти із діяльности цього „молодого" колективу, який складається із 50-ти танцюристів і музикантів та може похвалитися програмою оригінальних танків, захоплюючою хореографією, яка побудована на традиційних формах українського танку та десятками надзвичайно прихильних, а то і сенсаційних міжнародних рецензій із своїх виступів.



Танцювальний ансамбль (частина танцюристів) Степана Чупляка з Нотінгаму, Великобританія

Танки, які є в репертуарі ансамблю, походять з різних частин України й вимагають реґіональних строїв, якими може похвалитися ансамбль. Оркестра є інтеґральною частиною колективу. Вона не тільки супроводжує мелодіями танки, але також часто виконує оркестральні точки у програмі. Свій гарний звук музиканти яких є ·коло 15-ти, створюють при помочі народних та традиційно-оркестральних інструментів.

За час свого існування цей ансамбль виступив вже багато разів у різних країнах Европи і по різних сценах професійних театрів на міжнародних фестивалях, конкурсах, на телебаченнях і кінчаючи виступами в англійських школах тощо. Ансамбль виконує різнорідну програму: чи то енерґійний „Запорожець", чи веселі „Шевчики", „Журавлі", чи ґраціозні і романтичні „Віночки", фантастичну, повну життя і гордости „Коломийку" чи невмирущий „Гопак" і багато інших оригінальних танків хореографії самого Степана Чупляка.

До першого поважного міжнародного успіху треба зарахувати виступ цієї мистецької одиниці у конкурсі танцювальних ансамблів у Аннемассе у Швайцарії в 1981 році, де він одержав нагороду, як „найбільша динамічна група" цього відомого фестивалю. Після цього успіху ансамбль був запрошений влітку 1982 року знову ж до Швайцарії, цим разом біля Женеви, і тут на протязі двох тижнів дав 10 двогодинних виступів у різних місцевостях цього району з великим успіхом. У тому ж році виступив у Утрехті, Голляндія, у найбільшому театрі „Мюзік Центер" разом з „Візантійським хором" та тенором Володимиром Луцевим з нагоди 25-ліття згаданого хору. У 1983 році брав участь у міжнародному фестивалі у Бельгії в Оозтрозебеке. У серпні того ж року брав участь у відомому фестивалі міжнародних ансамблів у Портуґалєт у Північній Еспанії, одержавши за свої виступи всякі нагороди, чаші і т. п. Про це обширно писала еспанська преса. У 1984 році брав участь у міжнародному фестивалі, знову ж у Голляндії, цим разом у місті Лейден, давши там три виступи та один виступ по телебаченні. Минулого року Степан Чупляк і його ансамбль мали честь виступити перед королевою Великобританії Єлисаветою II у найбільшій залі цієї країни „Рояль Алберт Гол" у Лондоні у присутності 7,000 глядачів. Хоч у цій міжнародній програмі ансамбль виконав тільки „Гопака", цей надзвичайно успішний виступ зробив йому велику рекляму як для самого ансамблю, так і для українського народного танку. Минулого року знову виступав у Бельгії, Франції, Голляндії, не враховуючи частих виступів по театрах Англії. Доказом успішности ансамблю може послужити той факт, що 2 травня 1986 року він виступив у міжнародному концерті у великій королівській залі „Рояль концерт голл" у Нотінґтамі, а це вже є п'ятий з черги виступ ансамблю у цій престижевій залі.

Степан Чупляк, який назвав цей ансамбль своїм прізвищем, сам почав вчитися народних танків у св. п. відомого хореографа і балетмайстра Петра Дністровика, маючи неповних 10 років. Його успіхи починаються від 16-ти років. Тепер він може похвалитися численними нагородами і трофеями за свої численні виступи. У 1975 році поширив своє знання у цій ділянці, виступаючи у групі т. зв. „Кубанських козаків" під проводом Василя Коваленка. Як відомо, ця група виступала по цілому світі. Згодом, ставши учителем математики у англійській школі, запізнав свою школу з українськими танками, чим викликав велике зацікавлення з боку учителів та учнів. Цим вдалим потягненням він застрілив, як то кажуть, двох зайців одним пострілом: пропаґандою українського танку та завербував багато цієї молоді до своєї школи українських танків, так що тепер після неповних семи років у ансамблі танцює і грає в оркестрі коло 50 відсотків чистокровних англійців, захоплених українськими танками та музикою. Не враховую сюди англійських жінок, діти яких танцюють у ансамблі, і які допомагають шити строї, допомагають взагалі з ґардеропою та усякими позакулісними справами, яких є дуже багато у такому великому ансамблі. Крім цього, вони щораз то більше поширюють коло приятелів української справи і щораз то краще об[...]анні з нашою історією, [...]шими проблемами та змаганнями за самостійність.

Талант Степана Чупляка, як танцюриста, хореографа та музиканта, допомагає йому користуватися пошаною як від колеґ і учнів-танцюристів, так і від музикантів. Стандарт його є високий, а вимоги, які він ставить до них і взагалі до цілого ансамблю, є дуже важко виконати, тому то він згромадив довкруги себе таких людей, які повністю поділять його цілковитий сенс посвяти, ентузіязму і щирої любови до українського танку, музики і пісні.

Ансамбль Степана Чупляка - це дуже корисна мистецька одиниця у Европі, яка на високому мистецькому рівні продовжує і пропаґує світлі традиції українського танцювального мистецтва у вільному світі.

Від 6-го до 23-го листопада ц. р. Степан Чупляк виступить вперше на Північно-американському континенті у Канаді і ЗСА.

Виступи відбудуться у таких містах: 6-го листопада у Вінніпеґу, 7-го у Йорктоні, 8-го у Саскатуні, 9-го у Едмонтоні, 11-го у Чикаго, 12-го у Дітройті, 13-го у Клівленді, 14-го у Нюарку, 15-го у Філядельфії, 16-го у Ню Йорку, 19-го у Рочестері, 20-го у Баффало, 21-го у Монтреалі, 22-го у Гамільтоні і останній концерт відбудеться 23-го листопада у Торонто. Відносно дат 1-го і 18-го листопада буде згодом повідомлено.

Турне це проходитиме під патронатом Ради для Справ Культури при Світовому Конґресі Вільних Українців та при співпраці різних місцевих мистецьких одиниць, як от у Ню Йорку хору „Думка" та танцювального ансамблю „Верховина"; у Філядельфії — танцювального ансамблю „Волошки" і т. п., а також при співпраці місцевих комітетів, громадських організацій тощо.

Я вірю, що українці згаданих міст прийдуть масово на виступи цього ансамблю і таким чином дадуть моральну підтримку цьому „молодому" колективові, який, маючи так багато чужинців у своєму складі, з таким запалом, переконанням та відданістю служить українському мистецтву, а почерез це й українській справі.

Володимир Луців

„Несвятий"...

(Закінчення зі стор. 2)

повинно бути дозволено навчати їхніх дітей і проповідувати релігійну науку для загалу; їм повинні дозволити друкувати і розповсюджувати їхні власні релігійні книжки і часописи та молитися без перешкод. Автор пише, що, наприклад, в Литві ця „східня політика" Ватикану не виявляється корисно в жадній з вище наведених ділянок. Від себе додамо, що також в Україні ця „східня політика" Ватикану з Совєтським Союзом не приносить жадних полегш для Української Католицької Церкви.

Існують ще інші некорисні наслідки для Католицької Церкви в Совєтському Союзі з причини детанту Ватикану з Московією. Факт, що між Ватиканом і Московією ведуться розмови із-за чисто прагматичних причин, багато католицьких активістів думають, що їм також вільно вести ідеологічний діялог (розмови) з марксистами. Можна бачити, які користі можуть мати з таких розмов марксисти, але ніхто ще не виявав, що католики скористали з таких розмов для себе. З таких розмов уже вийшла велика шкода для католиків в Латинській Америці: так постала велика єресь, т.зв. „визвольна теологія", а в Нікараґуа вона (єресь) уможливлює католицьким священикам давати оправдання безбожному режимові, який переслідує католицькі інституції. Як наслідок тієї „визвольної теології" Католицька Церква у ЗСА (Америці) розкололася на дві частини — тиких, що її схвалюють, і таких що її поборюють.

На закінчення кілька слів про автора цієї цікавої книжки: о. Алексіс Юлиссіс Флоріді працював 15 років в редакції італійського єзуїтського часопису, отже є визначним теологом. Він є дуже добре обізнаний зі справою переслідування християн, зокрема католиків, у Совєтському Союзі. Автор є цієї думки, що найкращими знавцями як боротися з тоталітарним режимом є люди, що їх той режим переслідує, і вони повинні мати рішаючий вплив на „східню політику".

ДОПОВІДАВ Д-Р І. КАЛИНЕВИЧ

У дописі п.заг. „Вісті з Осередку праці НТШ („Свобода", ч. 111 за п'ятницю, 3-го червня ц.р.) слід читати: „доповідав на Конференції в пам'ять проф. В. Кубійовича д-р Іларіон Калиневич." — Ред.